

Sygn. akt II PK 37/07

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa R. D.
przeciwko Przedsiębiorstwu Komunikacji Samochodowej Sp. z o.o.
o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 czerwca 2007 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 14 września 2006 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 września 2006 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej Sp. z o.o. (pозwany) od wyroku Sądu Rejonowego z 20 czerwca 2006 r. w sprawie z powództwa R. D. (powód) o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne.

Od powyższego wyroku pozwany wniósł skargę kasacyjną zarzucając wyrokowi Sądu Okręgowego naruszenie art. 8 k.p., art. 45 § 1 k.p., art. 20 i 22 Konstytucji RP oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany podniósł, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ponieważ wyrok narusza art. 8 oraz art. 45 § 1 k.p., gdyż Sąd drugiej instancji uznał wypowiedzenie umowy o pracę za bezskuteczne, mimo, iż przyczyny wypowiedzenia zakwalifikował jako prawdziwe i konkretne. Ponadto, zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „czy rozstrzygnięcie sądu pracy może ograniczać swobodę prowadzenia działalności gospodarczej przez pracodawcę w ten sposób, że wykonanie wyroku wymaga od pracodawcy reaktywowania zlikwidowanego uprzednio stanowiska pracy w celu zapewnienia pracownikowi miejsca pracy lub zwolnienia innego pracownika w celu zatrudnienia tego, któremu bezskutecznie wypowiedziano umowę?”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Warunkiem merytorycznego rozpoznania skargi jest uprzednie jej przyjęcie przez Sąd Najwyższy do rozpoznania, przy uwzględnieniu przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 29 września 2005 r., III CSK 22/05). Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten normuje instytucję tzw. przedsądu, w związku z którym wprowadzono wymóg przedstawienia w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ustanowienie tego wymogu ma umożliwić stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi kasacyjnej pod kątem dopuszczenia jej do rozpoznania w myśl z art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06). Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.) jest zatem wykazanie okoliczności, które podlegają

badaniu w tzw. przedsądzie, czyli występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, nieważności postępowania oraz oczywistej zasadność skargi (postanowienie SN z 9 listopada 2005 r., sygn. akt V CSK 70/05). Bez tej argumentacji skarga kasacyjna byłaby środkiem odwoławczym niezupełnym, a selekcja wnoszonych kasacji, dokonywana przez Sąd Najwyższy w ramach przedsądu nazbyt dowolna (postanowienie SN z 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06). Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w powołanym przez skarżącego orzecznictwie sądów. Tylko wtedy wykazany zostanie publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której celem podstawowym jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni (postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147; postanowienie SN z 9 listopada 2005 r., sygn. akt V CSK 70/05). Dla spełnienia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. nie jest wystarczające powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie z 11 kwietnia 2006 r. Sygn. akt II CSK 65/06). Konieczne jest wskazanie argumentacji przekonującej o potrzebie przyjęcia jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Dlatego w orzecznictwie przyjęto, iż nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. odwołanie się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, które to uzasadnienie stanowi odrębny element konstrukcyjny skargi kasacyjnej (postanowienie SN z 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06). O tym, czy skarga kasacyjna zawiera niezbędny dla niej element, o którym mowa we wspomnianym przepisie, decyduje nie tyle użycie w niej określeń nawiązujących do ustawowo sformułowanych wymogów skargi kasacyjnej, lecz merytoryczna ocena argumentów przytoczonych w skardze, które powinny w sposób wyraźny i

przekonywujący świadczyć o tym, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., uzasadniających rozpoznanie jej przez Sąd Najwyższy (postanowienie SN z 21 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 76/06). Nie wystarczy bowiem samo sformułowanie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, konieczne jest także jego należyte uzasadnienie z powołaniem przepisów oraz argumentacji prawnej (postanowienie SN z 8 listopada 2005 r., sygn. akt V CSK 57/05). Uznanie - w oparciu jedynie o argumenty wykładni językowej, a z pominięciem funkcji art. 398⁹ § 1 k.p.c. - że określony w nim obowiązek zostaje spełniony przez wskazanie dowolnych okoliczności, uzasadniających w ocenie skarżącego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy (np. wyrok jest krzywdzący dla strony), pozbawia wymóg ten istotnego znaczenia dla realizacji celu, dla którego został ustanowiony, czyniąc go z tego punktu widzenia zbędnym (postanowienie SN z 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06).

2. Powyższe wymogi nie zostały spełnione w przedmiotowej skardze kasacyjnej. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania sprowadza się do polemiki z orzeczeniami Sądów pierwszej i drugiej instancji. Natomiast „oczywista zasadność” skargi kasacyjnej została przedstawiona w taki sposób, że zastosowanie art. 8 i art. 45 § 1 k.p. odnosi się do okoliczności stanu faktycznego sprawy.
3. Ponadto, z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika jednoznacznie, iż likwidacja stanowiska pracy nie stoi na przeszkodzie przywróceniu do pracy pracownika, z którym pracodawca rozwiązał umowę o pracę z naruszeniem prawa (zob. np.: wyrok SN z 16.4.2003 r., I PK 154/02, PP Nr 11/2003, s. 35). Ponadto, zastosowanie art. 45 k.p. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym także leżących po stronie pracownika i przemawiających za przywróceniem go do pracy (wyrok SN z 10.1.2003 r., I PK 144/02, OSNP Nr 13/2004, poz. 225). W szczególności, sąd nie może brać pod uwagę wyłącznie interesu pracodawcy, lecz powinien rozważyć także skutki, jakie odmowa

przywrócenia do pracy wywoła w sferze interesów pracownika. Wyroki sądów obu instancji są zaś zgodne z powyższymi wymogami.

4. Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.